

В Донецьку

Микола Руденко

Для чого? Можливо, заради прощання
Мене повернула година остання
На землю, з якої для рим і думок
Життя мого витік нерівний струмок.

І що це за фокуси, що це за жарти?
Я звідси на крила здіймався без варті —
Шахтарська дитина, палкий піонер.
Чому ж мені руки за спину тепер?..

Крізь ґрати, крізь мури виходжу на волю.
Рушаю додому по рідному полю —
Туди, де вітрець павутину снує.
Додому — в далеке дитинство моє.

Біжу, поспішаючи несамовито,
На тік, де гарманять під хатою жито.
Де кінь, що недавно заорював лан,
Тягає по колу ребристий гарман.

Матуся лякається: — Звідки ти, синку?.. —
В кутку помічаю шахтарську бензинку.
Це батькова — він у могилі лежить,
А нам по-селянському випало жить.

Тут пахне домівкою — потом і гноєм,
Та зіллям із лугу, та щедрим надоем.
А волики наші — рудий, половий —
Мене зустрічають: господар живий!

Усе тут надійне, усе — як годиться:
І збіжжя в коморі, і в відрах водиця.
Молотникам стане ураз веселіш,
Коли на тринозі поспіє куліш.

Мов скіф після бою, в щасливій утомі
Під небом нічним на духмяній соломі

Лежу і дивлюсь на далеку зорю,
І щось їй своє, потайне говорю.

Душа моя стиха співає і плаче:
Єднання із Всесвітом — перше, дитяче...
Нараз прокидаюсь — дитинства нема:
Хропе та викашлює смуток тюрма.